

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΛΑ

ΑΡΙΘ. - 27

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ 1911

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- + Ο Λέρου καὶ Καλύμνου ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Πρόεδρος)
- + Ο Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
- + Ο ἀρχιεραμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Ἱεροδιάκονος ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ Ἀρχιεροφύ-
λαξ τῶν Πατριαρχείων.
Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ Μέγας χαρτοφύλαξ.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμ. κράτος μετζίτια ἀργ. 5, διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3, ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγ. χρυσά. 25

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μετὰ ἔτη τρία — Κήρυγμα ἀξιωματικοῦ νεοτουρκῶ — Βασι-
λικαὶ εὐχαριστίαι — Ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡμῶν — Ἐκκλησιαστικὰ
χρονικά — Ἱστορικὸν σημεῖωμα — Βιβλία συνιστώμενα — Δικαστικαὶ
ἀγγελίαι

ΜΕΤΑ ΕΤΗ ΤΡΙΑ

καλούμεθα νὰ ἀναμνησθῶμεν αὐριον, 10 ἰουλίου, τῶν
χαρμωστῶν ἡμερῶν, κατὰ τὰς ἐποίας, πρὸ τριῶν ἀκρι-
βῶς ἐτῶν, ἐπανηγυρίζον τὰ ἔθνη πάντα τῆς Ἀνατολῆς,
ἀπὸ τῆς 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μέχρι σχεδὸν τοῦ τέλους
αὐτοῦ, τὴν ἀρχὴν νέας εὐτυχοῦς περιόδου τοῦ βίου τῆς
Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Μετὰ ἔτη τρία, καλούμε-
νοι πρὸς ἑορτασμὸν τῆς 10 ἰουλίου, τῶν ἐλπίδων ἐκείνων
τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν καλῶν προσδοκιῶν ἀναμνηστικώ-
μεθα, καὶ χαίρομεν, τὴν χαρὰν ἐκείνων τῶν ἡμερῶν εἰς
τὴν μνήμην ἡμῶν ἐπαναφέροντες. Ὅσον αὕτη παρίστα-
ται ζωηρότερα, ὅπως εἰς τὰς ψυχὰς τινων θλιβομένων
ἐλαττώσῃ πικρίας ἀπροσδοκίτους τῆς ζωῆς αὐτῶν, τό-
σῃ ζωηρότερα καὶ διδακτικώτερα παρίστανται γεγονό-
τα πολλὰ, πολλῶν ἐλπίδων διάψευσιν ζωγραφίζοντα
καὶ αἱ ἐλπίδες αὐταὶ καὶ αἱ προσδοκίαι ἐστηρίζοντο εἰς
τὸ σάλπισμα τὸ χαρμώσουν ὅτι, ἀπὸ τῆς 10 ἰουλίου
1908 πάντες οἱ τοῦ Κράτους ὑπῆκοοι εἰσιν ἀδελφοὶ καὶ
πρὸς ἀλλήλους ἴσοι, καὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν δικαιω-

μάτων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ὑφίσταν-
ται τὰ αὐτὰ βάρη καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, καὶ τὸ
δίκαιον ἐξίσου πρὸς πάντας ἀπονεμηθήσεται.

Τρία ἔτη δυνατόν νὰ μεταδώσωσι μαθήματά τινα
εἰς τὸν θέλοντα νὰ μαθάνῃ, εἰς τὸν διακρίβουντα πρά-
ξεων ἐλατήρια καὶ σκοποὺς φανεροὺς ἢ κρυφίους. Πολ-
λάκις καὶ ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου γεγονότος δυνατόν νὰ συγ-
κομίσῃ τις συμπεράσματα διδακτικά, ὁ δὲ χρόνος, ὁ
πάντων διδάσκαλος, οὐχὶ ἀσυνήθως ἀποδεικνύεται τοιοῦ-
τος, καὶ ἂν βραχὺς ἀπεδειχθῇ. Τρία ἔτη μακρὸν ἀπο-
τελοῦσι δι' ἡμᾶς παρελθόν, διότι γεγονότων παραδόξων
καὶ θλιβερῶν πολλῶν εἶδομεν τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν
ἐμφάνισιν, καὶ τῶν γεγονότων τούτων τῶν λυπηρῶν λυ-
πηρότερα εἶδομεν τ' ἀποτελέσματα καὶ ὅσον τὸ ἐφ' ἡ-
μῖν, πολλὰς πράξεις ἀνήγγειλεν ἡ Ἐκκλησία τοῖς κυβερ-
νήταις τοῦ Κράτους διακυβεύουσας τὴν ὑπόστασιν αὐ-
τῆς τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ἀκυρούσας τὴν
σημασίαν τῶν λέξεων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας,
τῆς ἰσότητος, τῆς δικαιοσύνης. Τὰ τρία ἔτη τὰ παρελ-
θόντα πιστεύομεν ὅτι καὶ τοῖς ἐκάστοτε κυβερνήταις τῆς
Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀρκετὰ παρέσχον μαθή-
ματα διοικήσεως κράτους, οὗ ὁ πλῆθυσμός ἀποτελεῖται
ἐκ τοσοῦτων φυλῶν πολὺ διάφορον ἔχουσῶν τὸν ἐθνικὸν
χαρακτῆρα, τὸ παρελθόν, τὴν γλῶσσαν, τὰ ἔθιμα, τὰ

θρήσκευμα, καὶ διὰ τὰς διαφορὰς ταύτας τὰς σπουδαιοτάτας οὐδέποτε δυναμένων ν' ἀποτελέσωσι μίαν νεοπαγῇ μάζαν ἐθνικὴν, πολλῷ μᾶλλον ἐν ἐτέρᾳ τινὶ νὰ συγχωνευθῶσιν. Τρία ἔτη δύνανται νὰ διδάξωσι τοὺς εὐφρεῖς ὅτι πολλὰ ὄνειρα μένουσιν ἀπραγματοποιήτα.

Ἐν ὄνειρον ὅμως εἰς ἔτι μένει πραγματοποιήσιμον ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀναγνωρισις τῆς ἀξίας, τῶν δικαίων καὶ τῶν πνευματικῶν προσόντων τῶν ἀποτελουσῶν αὐτὸ φυλῶν. Αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισιν ζητοῦσιν ἀπὸ τριετίας αὐταὶ πᾶσαι, ἀπὸ βορρᾶ τε καὶ νότου, ἀπὸ ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν ἐπαρχιῶν. Οὐδεμία τούτων ἀπαιτεῖ ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐξαιρετικὴν θέσιν, ἐξαιρετικὰ προνόμια, θέτοντα ταύτην ὑπεράνω τῆς ἄλλης. Τὴν ὑπερτέρησιν ταύτης ἡ ἐκείνης ὑπὲρ τὰς λοιπὰς χορηγεῖ τὸ σύνολον τῶν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ ἀγώνων αὐτῆς, τὸ παρελθόν, ἡ ἀκμὴ ἢ πνευματικὴ, ἡ δεξιότης ἐν ἐπιχειρήσεσιν ἐμπορικαῖς καὶ βιομηχανικαῖς, τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, δι' ἃ διακρίθη αὕτη ἢ διακρίνεται. Κράτος τιμῶν τὰ προσόντα ταῦτα καὶ ὑποστηρίζον τοιαῦτα ἠθικὰ κεφάλαια οὐδεμία μὲν ἀμφιβολία ὅτι θέλει διανύσει ἡμέρας ἡρέμους, οὐδεὶς δὲ φόβος μήπως ὑποστῇ ζημίας ἀνεπανορθώτους.

Οἱ κρατοῦντες τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως πρέπει ν' ἀποδείξωσι τὸ σήμερον ἀρχόμενον τέταρτον ἔτος τῆς δευτέρας συνταγματικῆς περιόδου τοῦ βίου τοῦ Κράτους διάφορον τῶν τριῶν παρελθόντων. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ γίνωνται τοῖς φρονίμοις τὰ ἐκ τῶν γεγονότων μαθήματα διαρκεῖς σκέψεως καὶ μελέτης ἀντικείμενον, ἐλπίζομεν ὅτι θέλομεν ἰδεῖ πραγματικῶς ἐφαρμοζομένης τὰς ἀρχὰς τοῦ συντάγματος, οἷον ποθοῦμεν τὸ σύνταγμα, οἷον θέλομεν, οἷον εὐχόμεθα, οἷον ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐννοεῖ. Καθὼς δὲ πρὸ τριετίας ἐπανηγυρίζομεν τὴν ἡὺ χρηστῶν ἐλπίδων, οὕτω καὶ σήμερον ἐορτάζομεν τὴν ἐκ τῶν παθημάτων δημιουργίαν ἀγαθῶν ἐλπίδων, ὧν τὴν πραγματοποίησιν ἐπιβάλλει τὸ παρὸν, ὅπως ἐπ' αὐτοῦ στηριχθῇ μέλλον εὐδαιμον.

ΚΗΡΥΓΜΑ ΝΕΟΤΟΥΡΚΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ

Συνέβη μοι νὰ πρᾶξω αὐτῆκος μάρτυς πολὺ ἐνδιαφέροντος κηρύγματος νεοτούρκου ἀξιωματικοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν θεωρῶ ἀνέξιον τοῦ κόπου νὰ πρᾶξω εἰς τὴν δημοσιότητα. Τὸ κήρυγμα ἐγένετο πρὸς ὅμιλον ὁμογενῶν ἐπισκεφθέντων τὸ Μουσεῖον τῶν ὀπλῶν καὶ ἀρχαιοτήτων, τῶν φυλασσόμενων ἐν τῷ ἄλλοτε νὰφ τῆς ἀγ. Εἰρήνης. Ὁ δὲ ζηλωτὴς ἱεροκῆρυξ, (διότι τὸ κήρυγμα ἔφερε κατὰ τὸ πλεῖστον θρησκευτικὸν χαρακτῆρα) ἦτο εὖσωμος καθεστηκυίας ἡλικίας ἀξιο-

ματικός. Ὁ ἱεροκῆρυξ ἀξιωματικός ἰδὼν τὸν ὅμιλον τῶν ὁμογενῶν ἐπλησίασε μετὰ πολλῆς τῆς εὐγενείας, καὶ ἤρχισε τὸ κήρυγμα αὐτοῦ τουρκιστὶ παρενέρων καὶ γαλλικὰς λέξεις καὶ φράσεις, ὅπως διευκολύνῃ τὴν κατάληψιν τῶν λόγων αὐτοῦ. Ὁ ρήτωρ ἄνευ προοιμίων, καὶ ἄνευ ὡς ἐπόμενον πολλῆς συστηματικότητος, ἤψατο διαφορῶν ζητημάτων, ἐχόντων οὐχ ἥττον κοινὸν κέντρον καὶ ἀφορώντων εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ὅποιος οὗτος ὁ σκοπὸς φαίνεται σαφῶς ἐκ τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ λόγου αὐτοῦ, εἴτις ἀνέπτυξεν οὗτος συντόμως, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς θερμότητος, αὐτὸ τοῦτο μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ ζηλωτὴς ἀξιωματικός ὠμίλησε περὶ τῆς κοινῆς πατρίδος, ὅτι αὕτη δὲν εἶνε τουρκικὴ, ἀλλ' ὀθωμανικὴ, κοινὴ πατρίς διὰ τε τοὺς τούρκους καὶ τοὺς ὁμογενεῖς, κατ' ἀκολουσίαν δὲ ὅτι κοινὸν ὀφείλει νὰ ὑπάρχῃ τὸ δι' αὐτὴν ἐνδιαφέρον. Συνωδᾷ τούτῳ οἱ πόροι τοῦ κράτους πρέπει ἐκ παντὸς τρόπου νὰ παραμένωσιν ἐν αὐτῇ καὶ νὰ μὴ ἐκμυζῶνται ὑπὸ τῶν ξένων. Τοῦ λόγου ὄντος περὶ τῶν ξένων μετὰ πικρίας δυσκόλως κρυπτομένης παρωμοίασε τοὺς ἐν τῇ ὀθωμανικῇ πατρίδι ἐγκατεστημένους Ἕλληνας ὑπηκόους πρὸς συγγενεῖς ἡμῶν ξενιζομένους παρ' ἡμῖν. Ἀλλ' ἡ φιλοξενία, εἶπεν, ἔχει τὰ ὅριά της, παρατείνεται ἐπὶ βραχὺν χρόνον, καὶ λήγει. Εἶνε δὲ ἀφόρητον, προσέθηκεν, οἱ ξένοι οὗτοι ἀπερχόμενοι νὰ ἀποκομίσωσι τὰ ἡμέτερα. Οὐδεὶς φθόνος, ἀς εὐτυχῶσι καὶ οὗτοι ἐν τῇ πατρίδι τῶν.

Λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ προσφῶρων ἀπαντήσεων, ἀς, κατὰ τὰ λεγόμενα αὐτοῦ, ἔλαθε παρ' ὁμογενεῶν φρουροῦ, διαζωγραφῶν ὅσον τὸ θυγατρὸν λαμπροτέραν τὴν εἰκόνα τῆς νέας πολιτείας καταστάσεως δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναβιβάσῃ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του εἰς τὰ ἀνώτερα πολιτικά καὶ στρατιωτικά ἀξιώματα. Ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ἐνδιέφερε τὸν ρήτορα ἦτο νὰ πείσῃ τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ περὶ τῆς παντοίας καὶ δὴ καὶ θρησκευτικῆς ἐγγύτητος, σχεδὸν εἶπεν ταυτότητος τῶν συμπατριωτῶν τούρκων πρὸς ἡμᾶς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνέφερε τὴν ἡμισέληνον ὡς μὴ ἀρχικῶς τουρκικὴν, ἀλλὰ βυζαντινὴν, ἀνέφερε σχέσεις τούρκων καὶ βυζαντινῶν, ἀλλ' ἐπέμενε ἰδίᾳ ἀναπτύσσων ὅτι θρησκευτικὴ διαφορὰ σχεδὸν εἶπεν δὲν ὑπάρχει μετὰξὺ μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν. Ἡ μόνη διαφορὰ, εἶπεν, εἶνε ἡ διδασκαλίς τῆς ἀγίας Τριάδος. Ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν οἱ μουσουλμᾶνοι, λέγει, σέβομεν καὶ τιμῶμεν, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ θεωροῦμεν ὡς μητέρα ἡμῶν. Οὐχ ἥττον δ' ὅμως ἐπιστήσατε, ἔλεγεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ, τὴν προσοχὴν ὑμῶν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Δὲν διδάσκει ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὑπάρχει εἰς Θεός, τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἀγαπῶμεν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, νὰ ἀγαπῶμεν δὲ καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν; Τὸν ἴδιον δὲ αὐτὸν Θεὸν δὲν τὸν χαρακτῆρίζει ἄλλοτε μὲν ὡς πατέρα αὐτοῦ, ἄλλοτε δὲ ὡς πατέρα ἡμῶν; Διδάσκων οὕτω τοὺς χριστιανούς ἀκροατὰς αὐτοῦ ὁ ζηλωτὴς τούρκος ἀξιωματικός, ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἀνκίρειται τὸ θεμελιῶδες χριστιανικὸν δόγμα, τὸ τῆς ἀγίας Τριάδος, δὲν ἐδίστασε νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ τῆς γνωστῆς παρὰ τοῖς μουσουλμάνοις ἐρμηνείας τοῦ Παρακλήτου (τοῦ ἀγ.

Πνεύματος καθ' ἡμᾶς) ὡς ἀναφερομένου εἰς τὸν ἰδρυτὴν τοῦ Μουσουλμανισμοῦ.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ κήρυγμα τοῦ νεοτούρκου ἑξωμνητικοῦ, τὸ ὁποῖον δύναται μὲν νὰ τιμᾷ αὐτὸν διὰ τὰ πατριωτικά αὐτοῦ αἰσθήματα, ἀλλὰ δὲν συνιστᾷ αὐτὸν διόλου, οὕτως ἄσυστόλως ἐπιχειροῦντα νὰ διασειῇ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ὁμ. γενῶν. Τοιαῦτα κηρύγματα δὲν εἶνε νομίμως διόλου κατ' ἀλλήλα ὅπως προαγγέλωσι καὶ ἐμπεδώσωσι τὴν ἀμοιβαίαν μετὰ τῶν διαφόρων φυλῶν ἐμπιστοσύνην.

Π. Κ.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΗΜΩΝ

τῆς ἀγίας καὶ θεοδιδάκτου πάντες οἱ χριστιανοὶ καθήκον ἔχομεν νὰ ἐργασθώμεν καὶ νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν κραταίωσιν αὐτῆς, ἀφοῦ, κατὰ δυστυχίαν, ἀπὸ πέντε—ἑξ αἰώνων ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐργασθώμεν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῆς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κρατῶμεν ἐλεῖνο, τὸ ὁποῖον εὐσεβεῖς πατέρες καὶ πάπποι καὶ προγονοὶ ἀφήκαν εἰς ἡμᾶς πελύτιμον κληροδοτήμα· τὴν πίστιν αὐτὴν δῆλον οὖν τὴν ὀρθόδοξον, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκάτομμύρια μαρτυρῶν περιεφρόνησαν καὶ τιμὰς καὶ κέρδη καὶ δόξαν τοῦ κόσμου τούτου, κατεφρόνησαν καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν, καὶ οὐτε τὸν θάνατον ἐφοβήθησαν.

Ἡ πίστις ἡ ὀρθόδοξος διατρέχει καὶ σήμερον κίνδυνον, ἐνεκα καταδρομῆς, ἥτις διεξάγεται ποῦ μὲν ὑποῦλως, ποῦ δὲ φανερώς, ἀφοῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ παντοιοτρόπως ἐνέργειαι καταβάλλονται νὰ σαγηνευθῶσιν εἰς τὰ δίκτυα ξένης πίστεως παιδία ἀνήλικα, θήλεα κυρίως, εἰς τὰ ὁποῖα δίδονται ὑποσχέσεις ἀποκαταστάσεως εὐτυχούς, καὶ τιμῆς βεβαίως καὶ δόξης ὑλικῆς.

Καθημερινῶς σχεδὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καταγγέλλεται καὶ μία ἐξωμοσία, γινόμενη ὅχι ἐκ θελήσεως ἀδιάσπου τοῦ ἐξομνούντος, κορασίου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ συνεχῶς ἀναγγέλλονται αἱ καταγγελλόμεναι βίαιαι πράξεις, εἰς τὴν σεβαστὴν κυβέρνησιν, ἥτις διατάπτει τὸ πρέπον. Ἀλλὰ ποῦ μὲν ἡ πράξις ἀποκρύπτεται, ποῦ δὲ οὐδὲ τὰ πρόσωπα εὐρίσκονται, ἀλλὰ ὅς δὲ διαφεύδεται καὶ τὸ καταγγελλόμενον φανερόν ἐγκλήμα.

Πρὸς ἀποτροπὴν τῶν παραβιάσεων τῆς συνειδήσεως, πρὸς τὴν μετρίαν τοῦ κακοῦ (διαστάσεις ἐπικινδύνους ἀπὸ τριῶν ἐτῶν μάλιστα λαμβάνοντος) μετρίαν μὲν πρὸς τὸ παρὸν ἐξάλειψιν δ' εἰς τὸ μέλλον, πρὸς ἀπαλλαγὴν καὶ τῆς σεβ. κυβερνήσεως ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐξερευνήσεως, τῆς ἀνευρέσεως καὶ τῆς ἀνακρίσεως τῶν τολμώντων ἢ εἰ' ἀπειλῶν ἴσως, ἢ διὰ πιέσεων καὶ ὑποσχέσεων τὴν ἐκδίωσιν τῆς συνειδήσεως, ἀπελύθη τὸ παρὰ πόδα ἐκδιώκμενον πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα, προκαλὼν τὴν σύντονον ἐνέργειαν καὶ προ-

σοχὴν τῶν κατὰ τόπους πανιερ. ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐκασταχοῦ κοινοτικῶν ἡμῶν ἀρχῶν.

Ἀρχιερεῖς καὶ πνευματικοὶ πατέρες, πρόκριτοι καὶ διδάσκαλοι τῶν ἐπαρχιῶν, ἔχουσι καθήκον, πρῶτιστον, ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, νὰ συστήσωσιν εἰς ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους, τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Ἀράβας, τοὺς Ἀρμενίους, τοὺς βουλγάρους, τοὺς σέρβους, τοὺς ὑπὸ τὴν ποιμνιάρχίαν τελούντας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἵνα συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ἐντολὰς καὶ νοθεσίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν πολιτεύματι συνταγματικῷ ὁ φυλάττων τὴν πίστιν τὴν πάτριον, καὶ προφυλαττόμενος ἀπὸ παντοίων ἐπηρεῶν, οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ, καθὼς καὶ ὁ ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτοῦ, μάλιστα τῶν παιδικῶν καὶ νεαρῶν ἡλικίαν διατρέχόντων, ἀπομακρύνων πᾶσαν φανεράν ἢ κρυφίαν ἐπὶ ἡρεῖαν κατὰ τῆς πίστεως ἡμῶν τῶν ὀρθόδοξων καὶ κατὰ τοῦ ἐθνισμοῦ πάντων τούτων. Ἐὰν ἐξ ἀνάγκης ἀποστέλλῃ τις τὴν θυγατέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν ἢ τὴν οἰανδήποτε συγγενὴ πρὸς ἐργασίαν παρὰ ξένους, οὐχὶ καλῶς πράττει, ἀφοῦ τὴν αὐτὴν ὑλικὴν ἀπολαυὴν δυνατόν νὰ εὕρῃ καὶ ἡ ἐργατικὴ καὶ χρηστὴ κόρη καὶ ὁ φιλεργὸς καὶ χρηστὸς νέος καὶ παρ' οἰκογενεαῖς ὀρθόδοξων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπηρετῶν οὐδεμίαν φοβεῖται ζημίαν τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τῆς πίστεως· ὡς ὑπηρετρίαι, ὡς ράπτριαι, ὡς παιδαγωγοὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν ὑλικῶν ἀπολαυῶν δύνανται ν' ἀποκατασταθῶσι καὶ εἰς οἰκίας ὀρθόδοξων ἐργατικαὶ καὶ χρησταὶ κορασίδες.

Τὸ καθήκον τῶν πνευματικῶν πατέρων καὶ τῶν ἱερατικῶς προνοουμένων καὶ τῶν διδασκάλων ἐπιβάλλει νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν κατανόησιν τῶν συμβουλῶν καὶ συστάσεων τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας τῶν ἀπευθυνόμενων πρὸς πάντας τοὺς ὀρθόδοξους, ἀναπτύσσοντες ἀπλούστερον αὐτὰς, περιεχομένας εἰς τὴν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Λοιθμ. { πρωτ. 6009
 { διεκπ. 3491

Ἱερώτατοι μνητροπολῖται, Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι, Ὁσιώτατοι ἐξαρχοὶ, εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, Ἐναιμοῦτατοι δημογέγοντες, πρόκριτοι καὶ λοιποὶ εὐλογημένοι χριστιανοὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς πατριαρχικοῦ κλίματος, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Νόμος φυσικὸς, θεόθεν τε παρηγγελμένος, ἐστὶν ὅπως οἱ γονεῖς καὶ οἱ οἰκεῖοι προνοῶσι καὶ φροντίζωσιν ἰδιαζόντως περὶ τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ πάσῃ δυνάμει κοπιῶσι καὶ συμβάλλωνται εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ εὐτυχίαν αὐτῶν. «Εἰ τις γὰρ τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τὴν

πίσιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων» (Α'. Τιμ. ε, 8). Ἀλλ' ἡ ἐμφυτος καὶ θεοπαράγγελτος αὕτη περὶ τῶν οἰκείων καὶ μάλιστα τῶν ἰδίων τέκνων πρόνοια καὶ ἐπιμέλεια οὐ συνίσταται βεβαίως μόνον εἰς τὴν φροντίδα περὶ τῆς ὁπωσοῦν διατροφῆς καὶ συντηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ ζωῇ ἢ καὶ τῆς ὑλικῆς αὐτῶν προκοπῆς, ἀλλὰ περισσοτέρως μάλιστα ἐκφαίνεσθαι ὀφείλει ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ μερίμνῃ περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν εὐσταθείας καὶ τελειοποιήσεως, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἀληθοῦς εὐημερίας καὶ εὐτυχίας διὰ τε τὰ ἄτομα καὶ τὸν οἶκον καὶ τὸ γενικώτερον σύνολον τοῦ ἔθνους. Ὅπως δὲ οἱ ἀσπλάγχως καὶ ἀντιθέτως πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἀπορρίπτοντες τὰ ἑαυτῶν τέκνα καὶ μηδεμίαν φροντίδα λαμβάνοντες περὶ τῆς διατροφῆς αὐτῶν, εἰς κίνδυνον ἐκτιθέντες οὕτω τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν, ψέγονται πάντοτε καὶ κατακρίσεως δικαίας γίνονται ἔνοχοι, οὕτω πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως ὁμοίως ἀποβαίνουσιν ἄξιοι καὶ οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες, εἴτε ἐκ τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου ὠθούμενοι, εἴτε καὶ ὑπὸ πλεονεξίας ἀγόμενοι, εἴτε καὶ διότι συνείθισαν ραθύμως καὶ ὀκνηρῶς περὶ τῶν πνευματικωτέρων φροντίζειν καὶ προνοεῖν, προβαίνουσιν ἀλογίστως καὶ παραδίδουσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα εἰς ὑπηρεσίαν παρὰ προσώποις καὶ ἐν οἴκοις πάντῃ ἀνομοίοις αὐτοῖς ὡς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν πίστιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀντίληψιν, ὅπου ὡς ἐκ τῆς διαφθορᾶς ταύτης καὶ ἐκ πλείστων ἄλλων λόγων πάμπολλαι εἰκότως παρουσιάζονται αὐτοῖς ἀφορμαὶ θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἐκλύσεως καὶ διαφθορᾶς, πρὸς μεγίστην οὕτω καὶ αἰωνίαν δυστυχίαν καὶ αὐτῶν καὶ τῶν γονέων καὶ οἰκείων αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κίνδυνοι τῆς ἐκ τοιοῦτου εἵδους ὑπηρεσίας ἐνδεχομένης ἀπωλείας τῶν τὸ ὑπηρετικὸν ἐπάγγελμα ἀσκούντων καὶ ἀκαταρτίστων ἔτι θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς παίδων καὶ κορασίων ἔτι μᾶλλον ἐπολλαπλασιάσθησαν νῦν, ὡς ἐκ τοῦ εὐκολωτέρου συμφυρμού, προαγόμεθα, ἐκ καθήκοντος ἐκκλησιαστικῆς πρόνοιαι, συστήσαι καὶ προτρέψασθαι διὰ τῆς παρούσης ατρίαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου, ὅπως ἐπιμελῶς ἀποφεύγῃται ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων ἢ παράδοσις τῶν θυγατέρων αὐτῶν καὶ τῶν ἀνηλικῶν παίδων ὡς ὑπηρετριῶν καὶ ὑπηρετῶν εἰς μέρη, ὅπου διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους τῆς θρησκευτικῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ διαφόρου οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος ἐνδέχεται ἵνα διαφθαρῶσι ταῦτα θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς. Ταῦτα ἐκκλησιαστικῶς καὶ πατρικῶς ὑποδεικνύοντες καὶ παραγγέλλοντες, πρὸς πρόληψιν τῶν τοσοῦτον ὀδυνηρῶν, δι' αὐτοὺς πρωτίστως τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς οἰκείους, περιπτώσεων θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ ἀπωλείας ὁμογενῶν παίδων καὶ κορασίων, προτρέπομεθα ὅπως ἀ-

διάλειπτος καὶ ἀγρυπνος ᾄμα περὶ τούτου καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐκασταχοῦ ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινοτικῶν ἀρχῶν καταβάλληται μερίμνα καὶ φροντίς ἐν τῇ οἰκείᾳ περιφερείᾳ. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν.

αἰα'. Ἰουλίου ε'.

(ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν συνοδικῶν)

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Ἐπὶ τῷ κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἰουνίου συμβάντι θανάτῳ τῆς ἀειμνήστου μεγάλης δουκίσσης Ἀλεξάνδρας Ἰωσηφόδνας, συζύγου τοῦ μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου, μητρὸς δὲ τῆς μεγαλειοτάτης βασιλίσσης τῶν ἐλλήνων Ὀλγας, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασε τὰς συλλυπητικὰς αὐτοῦ προσήσεις καὶ τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς πρὸς Κύριον εὐσεβῶς μεταστάσης εὐχὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν πενθροῦσαν βασιλίσαν. Εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἡ εὐσεβεστάτη βασιλὶς ἀπῆντησεν εὐχαριστοῦσα τηλεγραφικῶς ἐξ Ὁδησσοῦ, ὅπου μετέβη διευθυνομένη εἰς Πετροῦπολιν, παρὰ τοῖς σεπτοῖς αὐτῆς οἰκείοις.

Τὸ τελεγράφημα τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης ἔχει οὕτως·

Ὁδησός· 27 ἰουνίου, 10,30' ἑσπέρας

Μετὰ συγκινήσεως δεχθεῖσα εὐλογίας καὶ συλλυπητήρια, εὐχαριστῶ ὑμετέραν θειοτάτην παναγιότητα ἐκ βάθους ψυχῆς.

ΟΛΓΑ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ. — Ἐπανελθόντες ἐκ τῶν ἐν Πιλοπυθίοις θερμῶν ἀνέλαβον τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτῶν οἱ σεβασμ. μητροπολίται Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος καὶ Σάμου κ. Κωνσταντῖνος, ὧν ὁ πρῶτος, τὸ πρῶτον παρακαθίσας ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, προσεφωνήθη δεόντως ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου, εἰς ὃν ἀπῆντησε καταλλήλως.

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΨΗΦΟΙ. — Τῇ τρίτῃ, 5 ἀρξαμένου μηνός, ἐγένοντο αἱ κανονικαὶ ψῆφοι ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ πρὸς ἀνάδειξιν μητροπολίτου **Βελεγράδων**, ἀντὶ τοῦ μετατεθέντος εἰς τὴν μητρόπολιν Βεροίας πανιερ. κ. Καλλινίκου. Ἐκ τῶν τεθέντων ὑποψηφίων, τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μιλητοπόλεως κ. Γερμανοῦ καὶ τῶν πανοσλγ. ἀρχιεπισκόπων κκ. Σωκράτους Σταυρίδου καὶ Ἰωακείμ Μαρτινιανοῦ, προεκρίθη ὁ τελευταῖος. Ὁ θεοφιλ. ὑποψήφιος Βελεγράδων τὸς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς συνεπλήρωσεν ἐν τῇ κατὰ

Χάλκην Θεολογ. Σχολήν πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν, ἔκτοτε δὲ διετέλεσεν εὐδοκίμως παρὰ ταῖς ἱεραῖς μνητροπόλεσιν Ἀδριανουπόλεως καὶ τῶν Σερρών, καὶ ἀπὸ πέντε ἐτῶν ὡς προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου Καθατιανῆς ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ πάντων. — Διὰ τηλεγραφήματος δὲ τοῦ σεβασμ. μνητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι, τῇ 28 ἰουνίου, ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ σύνοδος τῶν ὑπ' αὐτὸν θεοφιλ. ἐπισκόπων ἐξελέξατο ἐπίσκοπον Ἀρδαμερίου καὶ Γαλατίας, ἀντὶ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος Δωροθέου, τὸν ἐκ τῶν τελειοδιδασκῶν τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς καὶ τέως ἐφημέριον ἐν Σταυροδρομίῳ θεοφιλ. κ. Ἰωακείμ Στρουμπήν.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ. — Διὰ γραμμάτων τῶν ἀρμοδίων μνητροπολιτῶν ἐγνώσθη ὅτι, τῇ μὲν 5 παρελθόντος μηνὸς ἰουνίου ἐγένετο ἐν Σέρραις ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Χριστοπόλεως κ. Ἀμβροσίου ὑπὸ τῶν πανιερ. μνητροπολιτῶν Σερρών κ. Ἀποστόλου, Δράμας κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ Γρεβενῶν κ. Αἰμιλιανοῦ — τῇ δὲ 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἀμισοῦ κ. Εὐγενίου ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τῶν πανιερ. μνητροπολιτῶν Ἀμασείας κ. Γερμανοῦ καὶ πρώην Ροδοπόλεως κ. Λεοντίου, καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἀριστείας κ. Ἱεροθέου. Ὁ τίτλος τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ τελευταίου κατὰ λάθος εἰς τινὰς ἐφημερίδας ἐγράφη Λαοδικείας, ἐνῶ ἐξελέγη ὡς Ἀμισοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτος δεῖν νὰ γνωρίζηται καὶ γράφηται.

ΓΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ἀπεστάλησαν ἐκ Λόουελλ τῆς Μασσαχουσέτης, προσφορὰ τῆς ἐκεῖ φιλοτίμου ἐλληνικῆς κοινότητος 723 χρ. φράγκα. Συνήθως περὶ τῶν εἰσφορῶν τούτων γράφοντες καὶ τὸν προσήκοντα τοῖς ἀποστέλλουσιν ἀπονέμοντες ἐπαινον, φαίνομεθα παριστῶντες τὴν ἀποστολὴν ὡς δωρεάν πρὸς τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Ταμεῖον. Εὐτυχῶς, αἱ τῆς Ἀμερικῆς ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες, ἐὰν ἀναγράψωσιν ἐκάστοτε τοιαύτας προσφορὰς, προτρέπουσιν ἅμα τοὺς ὁμογενεῖς τοῦ Νέου Κόσμου εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ τοιοῦτου πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καθήκοντος, διότι καὶ χρέους ἱεροῦ ἐξόφλησιν θεωροῦσι τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ὑλικὴν ἐκάστου συνδρομὴν πρὸς τὴν προεδρεύουσιν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ μάλιστα τοὺς ὁμοεθνεῖς ἡμῶν τοὺς διεσπαρμένους ἐγγὺς καὶ μακρὰν, εἰς τὰς τέσσαρας ἄλλας ἡπείρους, ὅτι, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου παραχώρησιν τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ κοινοτήτων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὅρος ἐτέθη ἀπαραδρῆτος, ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐκείνῃ πράξει τὸ χορηγεῖν κατ' ἔτος πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῇ Νοτίᾳ Ἀφρικῇ καὶ τῇ Ἀσίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ Ὠκεανίᾳ ἐλληνικὰς κοινότητας εἰς τὸ πενόμενον τῆς ἐκκλησια-

στικῆς ἐθνικῆς ζωῆς κέντρον ποσὸν τι λόγου ἄξιον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Πρὸς τὸν ὅρον ἐκεῖνον ἐλπίζομεν νὰ συμμορφωθῶσιν ὅσαι τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων ἐπελάβοντο τοῦ καθήκοντος τούτου τοῦ ἱεροῦ, ὅπερ ἐπιβάλλεται, μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν, εἰς πάντας, ἕνεκα τῶν ποικίλων πολλαχόθεν κατὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπηρεϊῶν. ὧν μία ἡ στέρσις τακτικῶν προσόδων ἀξιοσημειώτων. — Ἐὰν δὲ νῦν μερικώτερον εἴπωμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ δίσκου μὲν εἰσεπράχθησαν ἐν Λόουελλ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγ. Γεωργίου 65 1/2 δολλάρια, ἐξ ἐράνων δὲ γενομένων μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἐλλήνων καταστημάτων ἠθροίσθησαν 57 1/2, καὶ ἕτερα 19 σχεδὸν ἐν τινι συλλαλητηρίῳ, πρῶτον τοῦτο, ὅπως ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς θέλοντας ἐργασθῆναι ὅτι πολλοὶ τρόποι ὑπάρχουσι πρὸς εἰσπραξίν ἐράνων ὑπὲρ ἰδρυμάτων καὶ σκοπῶν ἱερῶν. — Ὑπὲρ τοῦ Ἐθν. Ταμείου πρότερον ὁ ἐν Χαλκηδόνι παντοιοπώλης κ. Ἀναστάσιος Ἀναστασιάδης προσελθὼν εἰς τὸ Ταμεῖον προσήνεγκεν ἐξήκοντα γρόσ. λογίαν προσφύρων εἰς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, ἥτις καθ' ἣν στιγμὴν ἀποδέχεται τοιαύτας συνδρομὰς, εὐχομένη ὑπὲρ τῶν δωρητῶν. ἀναλογίζεται ὅτι χιλιάδας ἀριθμεῖ τοιούτων τέκνων, δυναμένων νὰ ἐλαφρύνωσιν αὐτῆς τὰ πολλὰ βάρη καὶ τὴν δυσχερῆ θέσιν, ἣν οὐδεὶς τῶν ὀρθοδόξων ἐλλήνων ἀγνοεῖ.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ — Τῇ κυριακῇ, 3 ἀρξαμένου μηνὸς, ἐγένετο ἐν τῇ ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκῃς ἡ ἀπονομὴ τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελειοδιδασκούς αὐτῆς καὶ ἡ ἀναγόρευσις τῶν «διδασκάλων τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας». Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς Ἀγίας Τριάδος (ἐν ἣ ἡ σχολὴ) ἡ Α. Θ. Π. σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς μνητροπολίταις Λήμνου, Δεβρῶν. Λέρου καὶ Κορίνθης. Μικρῷ πρὸ μεσημβρίας διεξήχθη ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων καὶ ἡ ἀναγόρευσις τῶν διδασκάλων, παρόντων τοῦ τε οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Χαλκηδόνης, Δέρκων, Μιτυλήνης καὶ Σάμου, ὡς καὶ τῶν μετὰ τῆς Α. Θ. Π. συλλειτουργησάντων, τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος, καὶ πολλῶν φιλεόρτων. Μετὰ τὴν προσλαλίαν τοῦ σχολάρχου πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Γερμανοῦ Στρινοπούλου καὶ τὴν ἀναγόρευσιν τῶν τεσσάρων διδασκάλων, ὅτε ἱερωμένων, ἡ Α. Θ. Π. παρήνευσε τὰ δέοντα τοὺς ἀπολυμένους, εἰς οὓς συνέστησε φρόνησιν καὶ ταῖς ὑπερεχούσαις ἀρχαῖς ὑποταγὴν, καθὼς καὶ ὁμοφροσύνην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν δυσχερεσί περιστάσεσιν εὐρισκομένην. — Οἱ τελειοδιδάκτοι τοῦ λήξαντος ἐξηκοστοῦ ἐβδόμου ἔτους εἰσὶν οἱ ὀσιογ. Ἀνθιμος Ἀμυρᾶς ἐξ Ἀμασείας, ἱερομόναχος, Ἀθηνόδωρος Παπαδείσης ἐκ Χίου, Δωρόθεος Μπουραζάνης ἐκ Πρεβέζης, καὶ Ἰωακείμ Μαλαθούρας ἐκ Κύπρου, διάκο-

νοι—καὶ οἱ ἔλλογ. Ἀπόστολος Μέξης ἐκ Δρυϊνουπόλεως, Δημήτριος Μαλαχίας ἐξ Ἰκαρίας, Ἡλίας Γεωργιάδης ἐκ Κοριτσᾶς, καὶ Θεόφιλος Παναγιωτίδης ἐκ Χαλδίας (Δινέκ-Μαδέμ).

Ἅγιον Ὅρος.—Τῇ τρίτῃ, πανηγυρίζουσας τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς μοκῆς μεγίστης Λαύρας τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ κτίτορος αὐτῆς, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς νύξαιτο τὰ προσήκοντα τῇ εὐαγγελίᾳ τῶν λαυριωτῶν ἀδελφότητι.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Θεσσαλονίκης καὶ Κυθωνίων ἐν μεταβῶσι διὰ λόγους υἱείας ὁ μὲν πρῶτος εἰς Ἐσπερίαν, ὁ δὲ δεῦτερος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν. — Ἐπίσης ἐδόθη ἄδεια τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Καισαρείας κ. Ἀμβροσίῳ νὰ διέλθῃ δι' Εὐδοκιοπόλεως (Τοκάτ) κατὰ τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μετάβασιν, τῷ δὲ πανιερ. μητροπολίτῃ Ἰκονίου νὰ μεταβῇ εἰς Φιλαδέλφειαν, χάριν ἰδίων ὑποθέσεων.

Μνήμη τῆς ἁγίας Εὐφημίας.—Τῇ δευτέρᾳ, μεθαύριον, 11 ἰουλίου, μνήμη τῆς ἁγίας Εὐφημίας τοῦ ὄρου, ὁ πατριαρχικὸς ναὸς ἔσται μέχρις ἐσπέρας ἀνοιχτός πρὸς ἀσπασμὸν τοῦ λειψάνου τῆς παρθενομήτορος ὑπὸ τῶν προσερχομένων πιστῶν.

Λυχνόκαϊα πατριαρχικοῦ ναοῦ.—Ἀνεβέλλομεν ν' ἀναγγέλωμεν, ἀπὸ ἐνός ἔτους καὶ περισσώτερον, τὰς εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν εἰσφορὰς ἐκ κηροῦ ὑπὸ τῶν ἱερῶν μονῶν, ἐλπίζοντες ὅτι ἐν διαστήματι τοσούτου χρόνου σπουδαίας ἀποστολᾶς ἠθελόμεν κατστήσει γνώστας εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν. Ἀτυχῶς, ἐν τῇ παρελθούσῃ ἐξαμηνίᾳ τοῦ ἔτους τούτου, μόνον ἡ μονὴ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας (Χαλκιδικῆς) ἀπέστειλε 12 ὀκάδας κηροῦ, καὶ ποσότητά μικροτέραν ἢ τῆς Ζάβορδας (Γρεβενῶν)—ἀντὶ κηροῦ δ' ἀπέστειλαν ὑπὲρ τοῦ τριμείου τοῦ πατριαρχ. ναοῦ αἱ μοναὶ Ἁγίας Τριάδος καὶ Τιμίου Προδρόμου (Ὀλύμπου) ἀνὰ 80 γροσια καὶ 85 ἢ τοῦ Λειμῶνος (ἐν Λέσβῳ). — Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους χορηγεῖ ἀφορμὴν εἰς συμπεράσματα θλιβερά· μία μονὴ μόνον, ἡ τῆς Φανερωμένης (Κυζίκου) ἐπέμψεν 41]2 ὀκάδας κηροῦ, ἐνῶ ἡ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου (Σπρίντζας) 104 γρόσια καὶ ἡ τῆς Πάτμου 80. — Κατὰ τὸ προπαραλθὸν ἔτος ἀπέστειλαν εἰς τὸν ναὸν, ἀντὶ κηροῦ, εἰς χρῆμα, τὴν τακτὴν αὐτῶν εἰσφορὰν αἱ μοναὶ Ὀλυμπιατίσσης (Ἐλκισσῶνος) 108 γρόσια, Πέτρης καὶ ἁγίου Διονυσίου (Βερροίας) ἀνὰ 100, Σπρίντζας 98, Λειμῶνος 85 καὶ αἱ τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Σερρών καὶ Βερροίας) ἀνὰ 80. — Αἱ ἱεραὶ σταυροπηγιακαὶ μὲν, ὧν τὰ ὀνόματα παραλείπονται ἐκ τῆς θλιβερᾶς ταύτης στατιστικῆς, θέλουσι λάβει ὑπ' ὄψιν ὅτι οὐδὲ τὰ δέκα τὸν τῶν ὑπὸ τὸν πατριαρχικὸν ἡμῶν θρόνον ἱερῶν μονῶν ἀπέτισαν ἱερὰν ὀρεῖλὴν πρὸς τὸν καθεδρικὸν τοῦτον ναὸν, ἐνῶ οὐδὲ μὴ δύνανται νὰ ζημιωθῶσιν διὰ τῆς εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος ἀποστολῆς 5-10 ὀκάδων κηροῦ ὑφ' ἐκάστης.

Σχολείων τελεταί.—Τῇ τετάρτῃ μετὰ μεσημβρίαν, κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐν Γαλατῇ σχολείων ἡμῶν, προέστη ἡ Α. Θ. Π., παρόντων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ πολλῶν φιλομούσων. — Ἐκ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἐκθέσεων ἐγνώσθη ὅτι, ἐν μὲν τῇ σχολῇ τῶν ἁρρένων ἡριθμοῦντο κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 670 μαθηταί, ὧν 34 ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, ἐν δὲ τῷ παρθεναγωγείῳ 523 μαθητρίαι, ὧν ἀπολύονται 13, ἰσάριθμοι δ' ἀπολύονται καὶ ἐκ τῆς σχολῆς τῆς ραπτικῆς. — Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ἡ προσφώνησις τῆς Α. Θ. Π., ἐν ᾗ περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῶν σχολῶν τῆς κοινότητος εἶπε τὰ πρέποντα, ἠνυχαρίστησε δὲ καὶ τῇ Α. Α. Μ. τῷ ἀνκτι, τῷ ἐξοχ. ὑπουργῷ τῆς παιδείας, τῇ τῶν σχολείων ἐφορῇ καὶ τοῖς διδασκάλοις.

Ἐφημερίδες.—Ἐν Ἀδριανουπόλει ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς παρελθούσης δευτέρας ἑφημερίς ἑλληνικὴ νέα, καθημερινή, ὁ «Αἴμος» ὑπὸ διευθυντὴν καὶ ὑπεύθυνον τὸν ἐν ἑφημερίᾳ τῆς πρωτεύουσας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐργασθέντα κ. Π. Σ. Φωτιάδην, ἐκδιδόντα μέχρι σήμερον τὸν «Ἐθνικὸν Ἀγῶνα». — Ἡ ὑπαρξὶς ἑλληνικῶν ἑφημερίδων ἐν μεγάλῃς ἐπαρχιακαῖς πόλεσι, γραφομένων καλῶς, ὡς ὁ «Αἴμος», καὶ σπουδαίας εἰδήσεως ἐγκαίρως εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῶν μεταδιδουσῶν, ἅμα δὲ καὶ κατὰλληλα ἀναγνώσματα διαπλάττοντα τὰς καρδίας, ἀναπτύσσοντα δὲ τὰ πνεύματα, ὁμολογεῖται ἀνάγκη· ἄλλὰ καὶ καθήκον ὁμολογεῖται τῶν ὁμογενῶν ἢ ὕλικῶς ὑποστήριξις τῶν καλῶν φύλλων, ἅτινα εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ζῶντας Ἕλληνας καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλα φρονούντας ἡμῖν ξένους θέλουσι καθιστᾶ γνωστὴν τὴν ἁληθῆ ζωὴν καὶ ὁρᾶσιν, ὡς κοινὴ λέγομεν, τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἐμψυχούντα τὸ τῆς φιλογενείας αἰσθημα, ἀλλ' ὑπορριπίζοντα πρωτίστως τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπην καὶ στοργήν. — Μετὰ χαρᾶς εἶδομεν ἀγγελλομένην ὡς προσεχῆ τὴν ἐκδοσὶν νέας ἑλληνικῆς ἑφημερίδος τοῦ «Φωτός». Ἐκδότης αὐτῆς διευθυντῆς ἐπιγράφεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ σταθμῷ ἀγωνιστῆς κ. Τιμολέων Ρουμπίνης, ἀρχισυντάκτης δὲ ὁ δοκιμώτατος τοῦ κλάμου χειριστῆς κ. Θεόδ. Μοσχόπουλος, καὶ τόπος ἐκδόσεως ἡ πρωτεύουσα τοῦ ρουμανικοῦ κράτους. Τὸ νέον «Φῶς» ἀγγέλλεται καθημερινόν, ἐπαγγέλλεται δ' ἡ ἀγγελία τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ πολλά. Συστατικὸν ἔχον ἡμεῖς θεωροῦμεν τὴν ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ δημοσίου γράφειν ἀνεγνωρισμένην ἱκανότητα τοῦ τε διευθυντοῦ καὶ τοῦ ἀρχισυντάκτη, γνωστῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ «Πατρίδι» τοῦ Βουλκουρεστίου πολυτίμου συνεργασίας αὐτῶν.

Ἀναγνώρισις γάμων.—Τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐδρεῦον Πνευματικὸν δικαστήριον, κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν, ἀνεγνώρισε τοὺς γάμους τοῦ Κωνσταντίνου Α. Ἡλιάδου καὶ τῆς Φιλιππίνης Αὐγουστίνου Μόντη, ὡς καὶ τοῦ Ἀριστείδου Κωνστ. Παλοπούλου καὶ τῆς Αἰκατερίνης Μυράκη· Ὁ μὲν Κ. Α. Κ. Ἡλιάδης ἐστέφθη ἐν Πέρσῃ, τῇ 23 Ἀπριλίου 1895 μετὰ τῆς Φιλιππίνης τὸ γένος Ἀγου-

στίνης Δε Μόντη, δυτικῆς τὸ δόγμα. Ἡ δὲ Αἰκατερίνη Παυλοπούλου, τὸ γένος Μαυράκη ἐστέφη ἐν τῷ ναῷ ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν Πέραν τῇ 26 αὐγούστου 1890 ὑπὸ τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Ἀργυριάδου.

Κηδεύει.—Κατὰ τὴν γενομένην τῇ προχθὲς πέμπτῃ κηδεύει τῆς μακαρίτιδος Κωνσταντίας Ι. Ἡλιάσκου, ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ γνωστῆς ἐπὶ ἀγαθοεργίαις οἰκογενείας, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ πνευολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος ἐρμηνεύων τῇ πενθούσῃ ἐριτίμῳ οἰκογενείᾳ τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἁψώως ἀφ' ἡμῶν μεταστάσης πατριαρχικὰς εὐχάς.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΙ.—Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβεῦλιον κατὰ τὴν χθεσινὴν αὐτοῦ συνεδρίαν ἀπύλλαξε τῶν διδασκαλικῶν αὐτοῦ καθηκόντων τὸν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ καὶ τῷ Ζωγραφείῳ Γυμνασίῳ καθηγητὴν κ. Μ. Σάγκαν, δημοσιεύσαντα τελευταῖον ἐν τινὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων «ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Π.» καὶ ἐπιτεθέντα κατ' ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου ἐπιφυλαξάμενον νὰ ἀποφανθῇ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ προσεχεῖ αὐτοῦ συνεδριάσει. — Παρατηρηθέντος δὲ ὅτι καὶ ἕτεροι διδάσκαλοι κατερχόμενοι συνεχῶς εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον γράφουσιν ἐναντίον μελῶν τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἢ ἀποφάσεων πατριαρχικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπεφασίσθη νὰ δηλωθῇ πᾶσι δι' ἀποδείξεως τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ὅτι ἀπαγορεύεται τοῖς διδασκάλοις τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ σχολείων, ἀνωτέρων τε καὶ κατωτέρων, ἢ διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐπιθέσις ἐναντίον τῶν ἐπ' αὐτοὺς ἀνωτέρων ἀρχῶν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Κανονικὴ ἄδεια.—Διήλθον ἐξ Ἀθηνῶν, μεταβαίνοντες εἰς τὰ λουτρά, οἱ πνευρ. ἐπίσκοποι Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος, Μεσσηνίας κ. Μελέτιος καὶ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Γαβριήλ, καθὰ γράφει τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου».

Ἱερωτικαὶ σχολαί.—Συντελεσθεῖσάν τῶν ἐξετάσεων τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκκλησιαστικῆς Ριζοχελίου σχολῆς, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς λογοδοσίας, καθ' ἣν ἀπεδείχθη ὅτι 60 μαθητὰς ἐδίδαξε κατὰ τὸ σχολικὸν λήξαν ἔτος ἡ σχολή, ὧν 52 ἦσαν οἰκίστοι—Ἐκ τῶν μαθητῶν τούτων τῶν 60, ἐξ Ἡπείρου μὲν προέρχονται 15, ἐκ Κρήτης 1, ἐκ Μιτυλήνης καὶ Χίου ἀνὰ 2, ἐκ Θράκης 1 καὶ 3 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τελειόφοιτοι ἀριθμοῦνται 12, τούτων δὲ 5 κατὰγονται ἐξ Ἡπείρου, εἰς ἐκ Μακεδονίας, εἰς ἐκ Χίου καὶ εἰς ἐξ Ἀγχιάλου, καὶ τέσσαρες ἐξ ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Τὸ λεγόμενον πρασινάκειον βραβεῖον, ἐκ 500 δραχμῶν, ἀπενεμήθη κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος εἰς τὸν ἐκ Μενιδίου τῆς Ἀττικῆς κ. Ἰωάννην Θεβρίον.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἀνέκδοτον γράμμα τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Εὐγενίου (1821—1822) μαρτυρεῖ ἡμῖν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Τατσόγλου, υἱὸς τοῦ ἀρχόντος παχαρλίκου Κωνσταντίνου Τατσόγλου, προέχων ἱκανότητι, κάτοχος παιδείας καὶ κεκοσμημένος χρυστοῖς ἡθεσι, προεχειρίσθη λογοθέτης τοῦ γενικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ τότε διέποντος τοὺς οἴκους τῆς Ἐκκλησίας Εὐγενίου τοῦ Β'. Ἡ προχειρίσις ἐγένετο κατὰ ἰανουάριον τοῦ 1822 διὰ δὲ τοῦ διαληφθέντος γράμματος, ὅπερ εἶναι εἰεργετήριον, ἐπεβεβαιῶντο τῷ ἀνδρὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ ἀπονεμηθὲν, πατριαρχικὴ εὐμενία, ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα καὶ αἱ παρομαρτοῦσαι αὐτῷ τιμὰί (α).

Ὁ Ἀλέξανδρος Τατσόγλου εἴφερε τὸ ἀξίωμα τριετίαν περίπου μεθ' ὃ ἐδέητε ν' ἀποθέσῃ αὐτό. ἀλλὰ ἔδεν ἄντικατέστη ὑπ' οὐδενος οὔτε ἀμέσως τότε οὔτε μετὰ ταῦτα. Καθὰ φαίνεται, παρέμεινεν ἔκτοτε ἀζήτητον τὸ σεμνὸν ἀξίωμα (β).

Λήγοντος τοῦ 1825 προεχειρίσθη μόνον μέγας λογοθέτης· οὗτος δὲ ἦν ὁ Νικόλαος Ἀριστάρχης, ὅστις ἔλαβε συγχρόνως καὶ τὴν ἐν Χίῳ ἐξαρχίαν Πυργίου-Βολισσοῦ ἵνα νέμῃται τὰ ἐξ αὐτῆς ἐξαρχικὰ δικαιώματα (γ).

Ὁ Νικόλαος Ἀριστάρχης ἦν υἱὸς τοῦ Σταυράκη Ἀριστάρχου μεγάλου διερχομένου (δ)· διετέλεσε δὲ μέγας λογοθέτης μέχρι τοῦ 1864 ἢ 1865 ὅτε ἀπεβίωσε. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ἀπενεμήθη μετὰ ταῦτα (1867) τῷ ἐπιζῶντι δευτεροτόκῳ υἱῷ αὐτοῦ Σταυράκῃ Ν. Ἀριστάρχῃ βεῖη γεροντοσύνη φέροντι αὐτὸ μέχρι σήμερον.

Ἐν Κων. πόλει (Φανάριον) 27 ἰουνίου 1911.

Ἡλ. Ἀλεξανδρίδης.

(α) α... Διὸ καὶ γράφουσα (ἡ μετριότης ἡμῶν) ἀποφαίνεται ἵνα ὁ διαληφθεὶς κύρ. Ἀλέξανδρος Τατσόγλος ὑπάρχῃ τὸ ἀπὸ τοῦδε καὶ λέγηται καὶ παρὰ πάντων γινώσκῃται λογοθέτης τοῦ γενικοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἔχῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀναφοίρετον καὶ ἀναπόσπαστον τὸ ὀφφίκιον αὐτοῦ τοῦτο καὶ τὴν στάσιν καὶ ἔδραν τὴν ἀναλογούσαν αὐτῷ. ἐν πάσις ταῖς συνελεύσεσι καὶ χοροστασίαις ἀπολαμβάνων καὶ τὴν ἀνήκουσαν τῷ βαθμῷ αὐτοῦ τιμὴν τε καὶ περιποίησιν παρὰ πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις ὁμογενέσιν... »

(β) Λογοθέται τοῦ γενικοῦ ἀναφέρονται δέκα καὶ τέσσαρες ἐν χρονικῷ διαστήματι δύο καὶ ἡμισυ αἰῶνων (1572—1822) Τελευταῖον ἐν τῇ σειρά τούτων τάττουμεν τὸν Ἀλέξανδρον Τατσόγλου.

(γ) Π. Κώδικες ΙΕ'. Τίς ἦν ὁ ἀμέσως προκατόχος τοῦ Νικολάου Ἀριστάρχου ἐν τῷ ἀξίωματι τοῦ μεγάλου λογοθέτου; Κατὰ τινὰ παράδοσιν τοιοῦτος ἐγένετο ὁ Ἀλέξανδρος Μάνος· ἀλλὰ τοῦτο χρῆζει ἐπιβεβαιώσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος Μάνος προεχειρίσθη τὸ πρῶτον μέγας λογοθέτης κατὰ νοέμβριον τοῦ 1781 ὅτε ἔλαβε καὶ τὰς ἐξαρχίας Πυργίου-Βολισσοῦ, Ἰνέου καὶ Καθάρνης· μετὰ 7 ἔτη ἀπέθετο τὸ ἀξίωμα ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης· ἀνέλαθεν ὅμως αὐτὸ καὶ πάλιν κατὰ μάϊον τοῦ 1790. Ἐκ τῶν ὅπ' ὅσιν ἡμῶν πηγῶν γίνεται γνωστὸν ὅτι εἴφερε τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν ἰούνιον τοῦ 1797. (Π. Κώδικες Ζ' 147· 252—253. Η' 293) Ὁ ἐκδοὺς τὰ Χρονικά τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου (1884) ἀναφέρει αὐτὸν ὡς μέγαν λογοθέτην καὶ τῷ 1806. Ἐξ ἀρὰ γε καὶ μετὰ τὸ 1821;

(δ) Οὗτος ἐκόμισεν. ὡς γνωστὸν, τῷ αἰοδίμῳ πατριάρχῃ Γρηγορίῳ τῷ Ε' τὸ θλιβερὸν μήνυμα τῆς εἰς θάνατον καταδίκης αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς 10 ἀπριλίου τοῦ 1821. Εἰρήσθω ὅτι καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη διὰ δόλου ἐν Παφλαγονίᾳ ὅπου ἐστάλη ἐξόριστος μετὰ τὸν μαρτυρικὸν τέλος τοῦ αἰοδίου πατριάρχου. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀριστάρχου συνέβη τῷ 1822 (Βλ. Μεγάλων διερχομένων βιογραφίας ὑπὸ Ἐπ. Σταματιάδου (1865) σελ. 188).

BIBΛΙΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ. — 1) 'Αρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Κτενᾶ, προϊσταμένου τῆς ἑλλην. ἐν Κωνσταντίνῃ κοινότητος, **Τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας ἢ ἐξομολογήσεως** (ἐγκρίσει τῆς τοῦ Χ. Μ. 'Εκκλησίας). Χρήσιμον πᾶσι τοῖς πνευματικοῖς — Εὐρίσκειται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ Καλλιφρονος τιμώμενον 5 γροσίων

2) **'Επίσημα τουρκικά γράμματα, ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά. ἡμῶν δίκαια.** ἔκδοσις Μ. Ι. Γεδεών, ἐκ σελίδων 136, τιμᾶται φράγκων 2 — **Δι' ἡμῶν τοῦ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος,** ἔργον τοῦ αὐτοῦ, ἐκ σελίδων 91, τιμᾶται φράγκου ἑνὸς καὶ ἡμίσεος, — ἀμρότερα δύο καὶ ἡμίσεος — Εὐρίσκειται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «'Εκκλησιᾶς Ἀληθείας» καθὼς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 3

3) **'Αρχεῖον ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας,** ἔργον τοῦ αὐτοῦ, περὶ διδομένον τεύχος Α' καὶ Β', ἐκ σελίδων 288 — Συνδρομὴ ἑτησία, προκαταβαλλομένη, φράγκα 15. Τὸ Γ' τεύχος ἐκδοθήσεται τὸν παρόντα ἰούλιον, φθάνον μέχρι τῆς 416 σελίδος· διακρίνεται διὰ τὰ βυζαντινὰ ἔγγραφα περὶ τινων ἀρχαιοτάτων καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεξετάστων μοναστηρίων ἐν Μακεδονίᾳ (Βερροίᾳ, Θεσσαλονίκῃ κλπ.) καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΛΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν ἀποφάσεως ὑπ' αὐτῆς ἀριθ. 25 καὶ ἡμερομην. 12ης ἰουνίου 1911 ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Βελίκου Γεωργίου καὶ τοῦ Γεωργίου Χρήστου, ἀμφοτέρων κατοίκων τοῦ χωρίου Ραχόβου.

Διὰ ταῦτα

Ἐχον ὑπ' ὄψει καὶ τὰ ἄρθρα 77, 155 καὶ 207 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν ὡν Πατριαρχεῖον, Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Γεωργίου Χρήστου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 213 καὶ ἡμερομηνίαν 19ης ἀπριλίου 1911 ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως τῆς Βελίκου Γεωργίου, τὸ γένος Κώστα, ὡς βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει διαλυτὸν τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀπολειπομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης «'Εκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐν τρισὶ διαδοχικοῖς ἀριθμοῖς αὐτῆς καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐρημοδικούντι, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια δώδεκα (212) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 17 ἰουνίου 1911

Ὁ πρόεδρος
† Ὁ Πελαγονεὺς Στέφανος
Ὁ γραμματεὺς
Ἰωάννης Χρ. Πέγμος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν ἀποφάσεως ὑπ' αὐτῆς ἀριθ. 26 καὶ ἡμερομηνίαν 18ης ἰουνίου 1911 ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Δό

στας Στωγιάννου ἐκ Βελουσίνης καὶ τοῦ Στωγιάννου Τράϊτσε ἐκ Δράγους.

Διὰ ταῦτα

Ἐχον ὑπ' ὄψει καὶ τὰ ἄρθρα 77, 155 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Στωγιάννου Τράϊτσε καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 137 καὶ ἡμερομην. 1ης φεβρουαρίου 1910 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Δόστας Στωγιάννου Τράϊτσε, τὸ γένος Κώτη Νεδέλκου, ὡς βάσιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει διαλυτὸν τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀπολειπομένου,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης «'Εκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς αὐτῆς καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐρημοδικούντι, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων, ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια εἴκοσι δύο (ἀριθ. 222) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 18ῃ ἰουνίου 1911.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Πελαγονεὺς Στέφανος
Ὁ γραμματεὺς
Ἰωάννης Χρ. Πέγμος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΥΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 848

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου

Δέχεται τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης:

Κηρύττει διαλυτὸν τὸν γάμον τῆς Ἀναστασίας Εὐαγγέλου Λιάκη καὶ Σταύρου Κώστα Κολοβού, κατοίκων Σωτείρας, ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀνδρός,

Ὅρίζει προθεσμίαν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσος τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως μέρους, πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς,

Ἐπιβάλλει τῷ ἐναγομένῳ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη ἀνιόντα εἰς γρόσια 210 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως μέρους εἰς τρία κατὰ συνέχειαν φύλλα τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐκδομένης ἐφημερίδος «'Εκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τῇ ἱ. μητροπόλει Ἀργυροκάστρου τῇ 24 ἰουνίου 1911

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως Βαδίσλειος
Τὰ μέλη
Ὁικονόμος Στυρίδων
Ὁικονόμος Βαδίσλειος
Ὁ γραμματεὺς Μ. Ν. Τσελίκιδης
Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ἐν Ἀργυροκάστρῳ τῇ 28 ἰουνίου 1911
† Ὁ Δρυϊνουπόλεως Βαδίσλειος βεβαίως

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον κ. Μ. Βασιλείου Β' γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς υπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «'Εκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Υπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

77-77-727165

1918